

[Tastesen]

2. Lærer Erik Arnkil Jørgensen godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 7. april 1978.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 113 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel til arbejdsministeren:

Forespørgsel af Jørgen Jensen (DKP):

»Hvad kan ministeren oplyse om regeringens planer for at lette de arbejdsløses situation?«

(Forespørgsel nr. XIX. Anmeldt 2/3 78. Fremme af foresp. vedt. 10/3 78).

Forhandling

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Taletiden er aftalt til 15 minutter i første og 5 minutter i anden omgang for ordførere; for andre medlemmer er taletiden 5 minutter.

Jørgen Jensen (DKP):

Som begrundelse for denne forespørgsel vil jeg fremholde den stigende arbejdsløshed: vi har i dag 212.000 arbejdsløse, og planregørelsen om udviklingen forudsår, at vi indtil 1985 vil have en arbejdsløshed på over 200.000. Ungdomsarbejdsløsheden, som alle forbander og lover en indsats imod, er på 70.000 unge under 25, der ikke er under uddannelse og ikke har et arbejde. Der er også vanskeligheder med at skaffe plads på gymnasierne, hvor nu 30 pct. af en årgang søger ind. De øgede uddannelsestilbud til langvarigt ledige lader vente på sig, og det eneste konkrete, der er sket på dette område, er, at vi i sidste uge vedtog en lovbestemmelse, der giver mulighed for karantæne fra understøttelsen, hvis man gentagne gange vægrer sig ved at tage de uddannelsestilbud, som altså endnu ikke er formulerede, ikke er konkrete. Vi ved også, at der til trods for den store præmiering, der tales så meget om, for at stå til rådighed for arbejdsgiverne alligevel er øgede økonomiske vanskeligheder forbundet med arbejdsløsheden, navnlig for familiefor-

sørgere og langvarigt ledige. Derfor har vi også i begrundelsen peget på de helt urimelige skattemæssige bestemmelser om nedsættelse af personfradraget ved beskatning, når en ledig har modtaget ydelse efter bistandslovens kap. 9 og 10.

Men noget væsentligt og en direkte årsag er det psykiske pres og den diskriminering, de ledige fortsat er udsat for. Den danske grundlovs § 75 siger: »Til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrygger hans tilværelse.«

Men alligevel er det ikke fantasier eller overdreven propaganda, når læge Knud Jacobsen for nylig har foretaget en beregning, der viser, at hvis den nuværende arbejdsløshed fortsætter i fem år, vil det føre til 300 selvmord, 12 mord, 7.000 indlæggelser på statshospitaler og 6.000 dødsfald om året.

Kravet om, at de ledige for at være berettigede til understøttelse skal være til rådighed for arbejdsgiverne, bruges og misbruges i lovgivningen her i folketinget, i den offentlige debat, i direktoratets cirkulærer og afgørelser og i formidlingskontorenes administration som begrundelse for helt urimelige begrænsninger af den lediges aktivitet. Man må ikke deltage i fritidsundervisning; det kunne jo gå hen og give kompetence.

En mere direkte grund til, at vi rejser denne debat, var meddelelsen om angrebet på de arbejdsløse, der direkte deltog i den kommunale valgkamp. Alle aktive folketingsmedlemmer har ganske givet i dele af deres tilværelse måttet opdele døgnen i erhvervsarbejde, uddannelse, møder, artikelskrivning m. m. Men de ledige, dem, man kynisk ofrer, når man beregner, hvor mange ledige der skal være for at forbedre valutasituationen, har ikke gennem deres kontrolbesøg på arbejdsformidlingen og opfyldelse af kravet om til enhver tid, hvornår og hvor det passer arbejdsgiveren at de skal gå i arbejde, erhvervet sig retten til at deltage i møder, skrive artikler og tage uddannelser. Ifølge direktoratets udtalelser om dette til dagspressen er det sket på en sådan måde, at det fremstår, som om de ledige havde valget mellem at deltage i kommunalt arbejde, som jo er et borgerligt ombud, og at opretholde retten til dagpenge.

Men det er jo ikke kun i den offentlige og ikke altid saglige debat, at de ledige bliver